

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. marca 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], Česká republika, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 243/2019 z 29. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] Česká

republika (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 243/2019 z 29. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že „sťažovateľ založil prípustnosť svojho dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu z 27. 2. 2019 na dovolacích důvodech podle § 421 ods. 1 písm. a) CSP a podle § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací soud dovolání stěžovatele věcně nezkoumal a odmítnul ho s odůvodněním v bodě 18 a 19, že dovolatel neuvedl konkrétní specifikaci ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, od které se měl odvolací soud odklonit. Dovolací soud dále uvedl, že stěžovatel považoval za klíčovou otázku nevydání rozsudku pro zmeškání, přitom rozhodnutí soudu 1. a 2. instance bylo založeno na nedostatku pasívni legitimace žalované. Dále dovolací soud uvedl, že oba soudy se vypořádaly s důvody nevyhovění návrhu žalobce na vydání rozsudku pro zmeškání. Žalobce v této souvislosti nešpecifikoval ustálenou rozhodovací praxi odvolacího soudu, od které se měly podle jeho názoru odklonit.“. Podľa názoru sťažovateľa „právní posouzení dovolacího soudu v otázce důvodu odmítnutí stěžovatelova dovolání podle § 421 ods. 1 písm. b) CSP bylo provedeno ústavně nesouladným postupem porušujícím právo stěžovatele na spravedlivý a nestranný proces“.

3. K ústavnej sťažnosti bol pripojený dokument označený ako „Plná moc“ z 24. januára 2020, ktorým sťažovateľ udelil „plnú moc [REDAKOVANÉ], advokátovi, so sídlom [REDAKOVANÉ]. Aby podal mým jménem ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššieho soudu SR č. k. 8 Cdo 243/2019 z 29. 10. 2019 (doručeno 11. 12. 2019), kterým byl potvrzen rozsudek KS Košice z 27. 2. 2019 č. k. 9 Co 205/2018 v konaní vedeném na KS Košice č. k. 36C 176/2014 red Ústavním soudom SR“. Advokát [REDAKOVANÉ] plnú moc prijal, čo potvrdil vlastnoručným podpisom a pečiatkou.

Na uvedenom dokumente je zároveň rukou dopísaná poznámka „*K ÚS PROSÍM ZASLAT i USN. 8 Cdo 243/19*“.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ak ústavný súd poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí sťažovateľa o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať. V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietne podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí (m. m. III. ÚS 199/03).

10. V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však nie je nevyhnutnou podmienkou, aby sa poučenie o povinnom zastúpení advokátom dostávalo totožnému sťažovateľovi vždy v každom individuálnom konaní, ak sa tak stalo už v predchádzajúcich prípadoch. Ak možno vychádzať zo spoľahlivého predpokladu, že skôr poskytnuté poučenia (informácie) boli objektívne spôsobilé sprostredkovať sťažovateľovi zásadu, že na ústavný súd sa nemožno obracať inak, ako v zastúpení advokátom, a že ústavná sťažnosť musí obsahovať aj ďalšie všeobecné a osobitné náležitosti, resp. spĺňať ďalšie procesné podmienky, v takom prípade by bolo zotrvanie na požiadavke nového (obsahovo rovnakého) poučenia postupom neefektívnym a formalistickým (m. m. III. ÚS 419/2018, III. ÚS 465/2018, porovnaj aj uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vydané vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 1781/18 a sp. zn. III. ÚS 2229/18).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

12. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ ústavnému súdu od roku 2007 doručil 27 sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietal porušenie svojich základných práv a slobôd prvoinštančnými súdmi, odvolacími súdmi, ako aj dovolacím súdom. V rámci konaní o týchto ústavných sťažnostiach, bol sťažovateľ viackrát poučený (Rvp 6178/2010, Rvp 392/2015, Rvp 13470/2016, Rvp 2331/2019) o tom, že predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (účinného do 28. februára 2018), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 citovaného zákona, resp. vyplývajúcich z § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 124 zákona o ústavnom súde.

13. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že k ústavnej sťažnosti nebola pripojená kópia právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa, ani plnomocenstvo na zastupovanie sťažovateľa advokátom, v ktorom by bolo výslovne uvedené, že mu ho navrhovateľ udelil na zastupovanie pred ústavným súdom (bod 3). Právne zastúpenie navrhovateľa pred ústavným súdom nemá rovnaké právne účinky ako podanie návrhu na začatie konania ústavnému súdu (bod 3). O týchto náležitostiach ústavnej sťažnosti je pritom preukázateľne uzrozumený ako sťažovateľ (I. ÚS 614/2018, Rvp 2332/2019 a iné), tak aj advokát [REDAKOVANÉ] (III. ÚS 304/2018).

14. Okrem toho vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sa v celom odôvodnení ústavnej sťažnosti nenachádza čo i len jediná dostatočne konkrétna a určitá ústavnoprávne relevantná námietka, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení označených práv sťažovateľa. Ústavnú sťažnosť sťažovateľ spísal v českom jazyku a jej obsahom je predovšetkým jeho nesúhlas s právnymi závermi najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany subjektívnym právam účastníkov konania však musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné

prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľov, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia sťažnosti, čo v prípade ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania posudzuje (m. m. IV. ÚS 409/04).

16. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu